

Kiss Judit ÁGNES

A CSODABOGÁR

RADNÓTI BLANKA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

MÓRA

Kiss Judit Ágnes
A Csodabogár

A könyv a Nemzeti Fogyatékosügyi- és Szociálpolitikai Központ Közhasznú Nonprofit Kft. és az Emberi Erőforrások Minisztériumának támogatásával készült A Végtaghiányos Gyermekekért Alapítvány részére.

A VÉGTAGHIÁNYOS
GYERMEKEKÉRT
ALAPÍTVÁNY

A VÉGTAGHIÁNYOS GYERMEKEKÉRT ALAPÍTVÁNYRÓL

A Végtaghiányos Gyermekekért Alapítványt 1988-ban érintett szülők hozták létre. Az Alapítvány célja a végtaghiányos gyermekek testi és szellemi fejlődésének segítése, hogy egészséges, boldog, és magabiztos felnőtt váljon belőlük. Hiszünk benne, hogy az alapítvány bátorságot és tartást ad a gyermekek számára. Sorstársaik körében nagyobb önbizalomra tesznek szert, így magabiztosabban tudnak a mikro-közösségükben érvényesülni.

Az alapítványt önkéntes munkával, pénzbeli adománnyal, adó 1% felajánlással és tárgyi felajánlásokkal lehet támogatni.

Bővebb információ: **<https://vegtaghiany.hu>**

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Minden jog fenntartva!

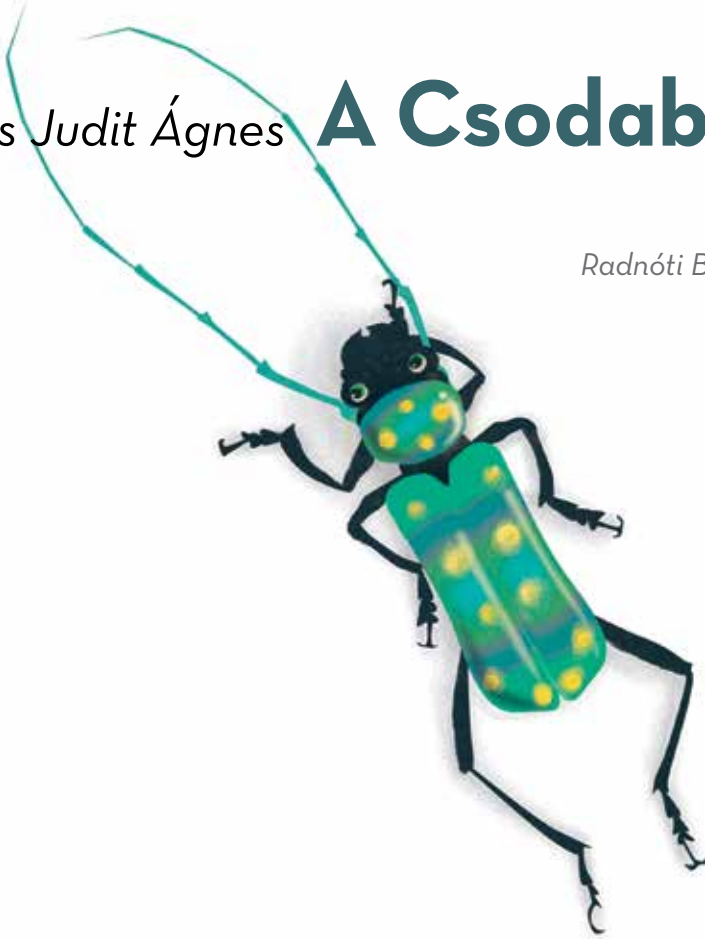
© Kiss Judit Ágnes, 2021

© Radnóti Blanka, 2021

© Móra Könyvkiadó, 2021

Kiss Judit Ágnes **A Csodabogár**

Radnóti Blanka rajzaival

Móra Könyvkiadó

ELSŐ FEJEZET,

melyben megtudjuk, mit csinál Zsófi a vakáció utolsó napján

A nyári szünet utolsó napja volt. Zsófi az iskolatáskáját pakolta. Ez már önmagában is elég szomorú, ha valaki nem szeret iskolába járni. Márpedig Zsófi nem szeretett. Pontosabban utált. Már azt is borzasztónak tartotta, hogy háromnegyed órán keresztül egy helyben kell ülni, és ha valaki fészkelődik, pláne hintázik a székén, akkor a tanító néni rászól. Vagy fekete pontot ad. Zsófi utált egy helyben ülni. És ha már nem volt szabad felkelnie, legalább hintázni szeretett volna a székén. De azt mondták, az nagyon veszélyes, mert hanyatt esik a székkal, és betöri a fejét.

Alig várta, hogy vége legyen az órának, és ki lehessen menni a folyosóra vagy az udvarra. Szeretett volna rohangálni, de sokszor azért is rászóltak, még az udvaron is:

– Ne szaladj! Elesel! Aztán valami bajod lesz!

Zsófi nem értette, miért esne el a szaladgálástól, ha egyszer tud járni. És nemcsak járni tudott, hanem futni is. Nagyon jól. A tízperces szünet sosem volt elég, hogy kirohangálja magát, éppen csak belemelegedett, máris csöngettek, és kezdődött az egész előlről. A ficánkolás, a fészkelődés, a hintázás meg a fekete pontok.

Néha tanultak ugyan érdekes dolgokról, de amikor a tanító néni feltett egy kérdést, akkor Zsófi hajlamos volt azonnal bekiabálni a választ, ha tudta. És általában tudta. És azt is tudta, hogy fel kellene tennie a kezét, de legtöbbször későn jutott eszébe. És amúgy is, Zsófi utálta feltenni a kezét.

„Zsófikám, ha még egyszer belekiabálsz, fekete pontot kapsz!”

„Bencét kérdeztem. Téged Bencének hívnak?”

„Zsófi, hozd ki az üzenőfüzetedet! Gondolom, anyukád örülni fog, ha beírom, hogy egyfolytában beszélsz!”

Nem, anyu nem örült. De Zsófi hallotta, amint egyszer megnyugtatta a tanító nénit, hogy Zsófi otthon is egyfolytában beszél. És tényleg, az iskolában sokkal kevesebbet beszélt, mint otthon. Mert otthon lehetett anyuval meg apuval, lehetett Emmivel, a testvérével, aki ugyan három évvel idősebb, de azért jó vele játszani. Amikor hajlandó rá. De az iskolában nem állt vele szóba senki.

Valószínűleg a többiek is utálták, hogy az órán egy helyben kell ülni, szerettek volna rohángászni az udvaron, de nekik legalább voltak barátaik, Zsófinak meg nem. Senki.

Legyünk őszinték: Zsófit utálták az osztálytársai. Legalábbis valószínűleg. Különben miért csúfolták volna? Nem, nem csúfolta persze mindenki, de senki nem védte meg. Még Lenke, a padtársa sem, a legjobb tanuló, a „bezzeg a Szalai Lenke”, aki egyébként egész kedves volt vele. De ha elkezdtek csúfolni, akkor Lenke is velük nevetett. És Zsófinak ez jobban fájt, mint az összes többi csúfolódás együttvéve.

Mondjuk, nem csak őt bántották. Malacpacninak csúfolták Dorkát, aki duci volt, és Ferde szeműnek Dávidot, akinek kínaiak a szülei. Zsófi azt hitte, legalább ezért összebarátkozhat Dorkával vagy Dáviddal,

de hiába. Ők voltak a legboldogabbak, ha Zsófi rászálltak a nagyhangú, verekedős, gúnyolódós gyerekek. Mert addig legalább őket békén hagyták.

Zsófit Nyomoréknak hívták, vagy egyszerűen csak Nyominak, és még a tanító néni se védte meg. Persze Bernadett néni háta mögött csinálták, de amikor Zsófi elpanaszolta neki, hogy csúfolják, a tanítónéni azt válaszolta, hogy ne árulkodjon. Azért rászólt aztán a többiekre is, főleg Márkra, mert vele egyébként is sok baja volt.

De Zsófi véletlenül meghallotta, hogy azt mondja nekik az udvaron:
– Hagyjátok békén Zsófit! Inkább ne szóljatok hozzá! Ő olyan... csodabogár.

Csodabogár... Ez valamiért sokkal rosszabbul esett, mintha ő is Nyominak hívta volna.

Ez az után történt, hogy Zsófi az egyik órai rászólást annyira a szívére vette, hogy bemászott a pad alá, és nem volt hajlandó kibújni a tanítás végéig, hiába kérte Bernadett néni. Aztán fenyegette is fekete ponttal, végül elkérte az üzenőfüzetét, és behívatta anyuékát.

A szülei akkor döntötték el, hogy másik iskolába viszik Zsófit. Korábban is beszéltek már róla, amikor Zsófi esténként a szobájában sírdogált. Apu azt mondta, azonnal vegyék ki abból az osztályból, meg majd ő beszél azokkal a gyerekekkel, sőt a szüleikkel is. Anyu csak békítgette:

– Meg fogja szokni! Zsófi erős lány. Sok minden fogja még érni az életben. Nem árt, ha megedződik.

De úgy tűnt, Zsófi nem edződött meg. Pedig egyébként járt edzésre, sportoló akart lenni. Emiatt is csak kiröhögték. Pedig senki nem futott nála jobban az osztályból. Egyszer egy órán Bernadett néni megkérdezte, hogyan képzelik az életüket húsz év múlva, és mindenki mesélte,

hány gyereke lesz, meg milyen au-

tóval fog járni. Zsófi meg azt

mondta, hogy sportoló

lesz, és versenyeket fog

nyerni, meg érmeket

szerezni. Na, erre ki-

tört a röhögés, hogy

majd pont a Nyomi

lesz sportoló, haha! És

röpködtek a javaslatok: „Tornász! Nem, kajakozó! Dehogy, teniszbajnok!” Ezt már Bernadett néni sem tűrhette szó nélkül, elcsendesítette az osztályt, és elmondta, hogy igenis, az ilyenek közt is, mint Zsófi, lehetnek sportolók. De Zsófi nem örült, pedig Bernadett néni ez egyszer a védelmére kelt. Rosszulesett neki az a szó, hogy az „ilyenek.”

Zsófi szülei a tavaszi szünet után mondták el neki, hogy másik iskolába íratják. Sokat volt beteg. Minden hónapban hiányzott legalább egy hetet. Lázás lett, és sokáig köhögött. Esténként fáj a hasa. Pedig korábban az oviban sose volt beteg. Anyu eleinte azzal nyugtatgatta magát, hogy ez természetes, meg a doktor néni is azt mondta, hogy új közösségben egy gyerek minden bacit elkap. De aztán egyre gyanúsabb lett ez a sok betegség, és anyunak is egyre többen célozgattak rá, hogy ez lehet az ok: Zsófi szó szerint belebetegedett az iskolába.

Az oviban még tényleg minden jó volt. Ott elfogadták úgy, ahogy van. Sokkal jobban tudott beszélni, mint a többiek, és ügyesebb is volt a legtöbbjük-nél. Voltak barátai. Akik persze másik iskolába mentek.

A játszótéren az idegen gyerekekkel azért meggyűlt a baja.

– Te nem mászhatsz fel ide, mert ronda vagy! – kiabáltak le neki a mászóka tetejéről.

De Zsófi összeszorította a fogát, és mászott

tovább, pedig tudta, hogy nem tud olyan erősen kapaszkodni, mint mások, könnyen lelökhetik. Végül nem bántották, inkább ők mentek el, és Zsófi győztesen és magányosan ült a mászóka tetején.

Nem volt ügyetlenebb, mint a többiek. Ha véletlenül odajutott a hintához, ő is tudta állva hajtani, bár nem volt szabad. A cipőjét is be tudta kötni, ha lassabban is. De voltak, akik egyáltalán nem is tudtak masnit kötni, és tépőzáras cipőt hordtak.

– Az én osztályomban nincs csúfolódás! – jelentette ki határozottan Enikő néni az új iskolában. Zsófi hitte is, nem is. Enikő néni alacsony volt, gömbölyű és mosolygós, mint egy alma, és nem volt rajta smink. Egyáltalán nem hasonlított Bernadett nénihez, és ez bizalmat ébresztett benne. De nem tudott elképzelni olyan osztályt, ahol nincs csúfolódás. Vagy ha van, legalább nem őt pécézik ki.

Leendő új osztálytársaival nem találkozott. Mostanáig. Holnap kezdődik az új tanév.

Zsófi pakolta a táskáját, és nemcsak rosszkedve volt. Félt is.